

Крапіва. — *Крапіва.* Дзяржаўнае Выдавецтва Беларусі. — Менск, 1925 г. стр. 143. Цана 85 кап.

Не цягнуць я за Чаротам
І Купале не раўня, —

так рэкамэндуецца Крапіва, і далей:

Хто сустрэўся раз са мною,
Дакрануўся раз ці два,
Дык той ведае ўжо, хто я:
Я — пякучка-крапіва.

І вось, калі перачытваеш зборнік вершаў „Крапіва“, то пераконваешся, што Крапіва ня марная трава ў мастацкім агародзе, як гэта заяўляе сам аўтар, а іменна пякучка, і пякучка вострая, а разам з тым і мастацкая.

У гэты зборнік увайшлі гумарыстычныя і сатырычныя вершы Крапівы ад пачатку 1922 г. і да 1925 г. і фактычна зьяўляюцца „гісторыяй“ дакрананьня самых разнастайных зьяваў, падзеяў, асобаў і рэчаў да „пякучкі Крапівы“ ў гэты пэрыяд. У гэтай гісторыі знайшлі сабе адбітак і палітычныя падзеі, і барацьба з рэлігійным дурманам, і будаўніцтва новага пабыту, і пытаньні нацыянальныя, і розныя плямы як у побыце, так і працы, і справы мастацкія, і г. д., і г. д.

І гэта разнастайнасьць тэмаў асабліва кідаецца адразу ў вочы, бо аўтар не групаваў сваіх вершаў па пэўных нізках, а даў іх у хронолёгічным парадку, у парадку іх напісаньня. Праўда, некаторыя вершы, як водгук адцвёўшых ужо падзеяў і зьяваў, губляюць сваю сьвежасьць. Але, з другога боку, дзякуючы тым тлумачэньням, якія дадзены аўтарам да такіх вершаў, перад намі ўсплываюць у памяці такія палітычныя падзеі, як гэнуэская, гагская, лёзанская канфэрэнцыі і іншыя ўва ўсім іх пераліцованым выглядзе, і праз сіта сьмеху ажывае ў памяці ўся веліч гэтай барацьбы, якая вялася працоўнымі ў гэты пэрыяд.

Апроч таго, зборнік Крапівы адкрывае перад намі адзін з куткоў свае душы, а цераз гэта і душы беларускай наогул, куток здоровага сьмеху, праз прызму якога ўсякая зьява адмоўнага корчыцца ад свае адмоўнасьці і цераз гэта сама выклікае да жыцьця новыя прылівы энэргіі, энтузіазму і імклівасьці да станюўчага.

Дзякуючы гэтай існасьці Крапіва ня піша так, каб яго вершы маглі чытаць „толькі аматары“. Гэта творчасць для масаў самых шырокіх і нават больш, я сказаў—бы, гэта вершы масавыя — сатыра і гумар рабочых і сялян. Як трыбун іх Крапіва ў гэтым зборніку выяўляе і погляды іх на мастацтва, якія зводзяцца галоўным чынам да таго, каб „вобразам ня быў згвалчаны зьмест“, каб ня было пустых або голых формаў (вершы „Ці то — здольны пясняр“, „Нібы сатыра на „Нібы поэму — гвалт над формаю“ і інш.).

Зборнік выдадзены добра і прыгожа, і для селяніна і рабочага, асабліва для моладзі, зьявіцца той кніжкай, якая праз выкліканьне сьмеху дае адначасна і адпачынак духоўны і абуджае новыя сілы да працы над будаваньнем лепшага жыцьця.